EL 9 NOU PERIÒDIC INDEPENDENT D'OSONA I DEL RIPOLLÈS

PAÍS: España
PÁGINAS: 20
TARIFA: 1854 €
ÁREA: 533 CM² - 61%

FRECUENCIA: Bisemanal
O.J.D.: 8675
E.G.M.:
SECCIÓN: OPINION

31 Diciembre, 2015

L'auditoria és transparència

Daniel Faura *President del Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya*

Com cada cop que hi ha unes eleccions en què es preveu –o es desitja– un canvi de color polític, diversos partits durant la passada campanya electoral van anunciar –una vegada més– "auditories". Ho va fer el PSOE el 1982, a l'anunciar Alfonso Guerra "*auditorías de infarto*". A Catalunya va passar el 2003 amb el primer tripartit PSC-ICV-ERC, i es va reproduir l'anunci quan CiU va guanyar les eleccions el 2010, i en aquest cas amb relació a la gestió dels governs dels dos tripartits.

Durant la passada campanya ho vam tornar a viure, anunciat per altres formacions polítiques: unes ho justificaven "per netejar tota la porqueria de 30 anys"; d'altres deien que farien auditories "reals"; i uns tercers ens prometien auditories "ciutadanes". És una actitud que relega l'auditoria al simple paper d'arma en una guerra partidista, en una amenaça. Demanar o, simplement, proposar es converteix en una amenaça, en una acusació de mala gestió, quan de fet no és res més que un instrument destinat a garantir la qualitat democràtica de les nostres institucions.

Auditem per donar a conèixer als ciutadans en què s'han invertit els seus recursos. Un exercici simple, sense el qual la democràcia no és possible. L'auditoria o, en un sentit més ampli, el control de la gestió pública i de la privada constitueix una de les actuacions essencials en el procés de transparència i de retiment de comptes. I ambdós són els pilars que han de fonamentar la gestió dels governs democràtics per informar i explicar les seves accions, assumint la seva responsabilitat, mostrant el seu funcionament i sotmetent-se periòdicament a l'avaluació dels ciutadans.

A Catalunya, el control es ve exercint en un doble abast i dimensió: de forma interna i permanent a través de la Intervenció de la Generalitat, en aplicació del que preveu la Llei de Finances Públiques de Catalunya; i de forma externa per part de la Sindicatura de Comptes. Paradoxalment, aquesta fiscalització té un abast més ampli a l'establert per a les auditories de comptes del sector privat, en considerar que es fiscalitzi també el compliment de la legalitat, l'eficàcia, l'eficiència, i economia de les activitats realitzades pels diversos centres de gestió dels diferents serveis de la Generalitat.

Els nostres representants democràtics disposen, per tant, dels mecanismes de control aprovats per ells mateixos, així com dels recursos per desenvolupar-los i exercir-los. Potser alguns creguin que resultin insuficients, a la llum del ritme dels informes publicats: l'última fiscalització publicada correspon al Compte General de la Generalitat de Catalunya del 2012.

És evident que un retard de tres anys a explicar en què s'han invertit els recursos públics genera una mancança, tant de cara als ciutadans, que tenen el dret de saber com es gestiona el bé comú, com de la mateixa administració, que difícilment podrà actuar amb eficàcia sense saber del cert allò que ha fet. Una insuficiència que podria ser plenament mitigada amb la contractació d'auditors externs per part d'aquests òrgans de control intern i extern, una col·laboració ja prevista per la normativa i amb l'experiència ja acumulada tant pel que fa a l'auditoria d'empreses i organismes públics, com en la fiscalització de fons europeus.

La col·laboració entres les administracions públiques i els auditors pot tenir, a més, un fet extremadament beneficiós, com és la seva capacitat de generar confiança, un bé extremadament preuat en aquests temps encara difícils. Un seguiment de l'activitat dels governs contribueix a construir eficàcia i solvència. L'alta capacitació dels professionals de l'auditoria converteixen la seva tasca en una eina al servei de la millora i el màxim rendiment que cal exigir a les nostres administracions. Res més allunyat del seu ús com a arma destinada a crear malfiança.

Per respecte a la professionalitat i independència dels qui de forma interna i externa vénen realitzant aquesta pràctica, pensem que no es pot recórrer a les "auditories" com a un arma electoralista, presentant-la com un fenomen aïllat, circumstancial, instrumental –i, menys encara, bel·ligerant!–, ignorant així la seva missió fonamental de caràcter periòdic, regular i no ho oblidem, legal. Als qui legítimament volen representar als ciutadans creiem que els són exigibles el rigor i respecte que la seva noble funció comporta.

EXEMPLAR DE SUBSCRIPCIÓ ELECTRÒNICA D'EL9NOU. QUEDA PROHIBIDA LA SEVA DISTRIBUCIÓ O REENVIAMENT